

det langsomt under mange Omvælinger frem og tilbage, men det hænder ogsaa, at et helt nyt og forandret Liv som et Lynslag kan bryde frem i en Sjæl. Dette var Tilfældet med Paulus og med Røveren paa Korset. Hvem veed, om ikke et saadant Omflag kan indtræde netop i sidste Dieblis, og naar den Dødsdomte da gjerne vil tale et Ord med sin Sjælesørger, saa hedder det: *Nei*, han er her ikke. Hvorfor har du heller ikke sagt til itide? Nu er det for sent; gaa du hen og bliv halsbugget! Seg vilde derfor anse det for onskeligt, om disse Forslag kunde undergaa en Forandring, nemlig dels saaledes, at Præsten ikke i den Henseende blev sat under den Dødsdomtes Kommando, og dels saaledes, at denne yderligere Forberedelse til Døden ikke blev forbudt; thi saalænge som Sjælen aander, saalænge er der Haab, og De kunne ikke vide, mine Herrer, hvilken Betydning disse skjæbnevangre Diebliske, hvor man nærmere sig det Sidste, kunde have for Sjælen. Det er maaste af Mangel paa Indsigt, men jeg skjønner ikke rettere, end at at vi godt nu kunne vedtage Mindretallets Forslag, og saa var der Intet til Hinder for, efter at vi have vedtaget det, at Flertallet indbragte den Tillægslov, den helt nye Lov, som det har bragt i Forslag; det var maaste nødvendigt at foretage en eller anden Ændring deri, men saa gif denne lille Lov paa sine egne Ben; der var dog Udsigt til at faae den igjennem, og saa gaar den anden saa langt, den kan. — Der er faldet forskellige Ytringer om Hensigtsmæssighed eller Uafhængighed af Offentlighed. Seg vil nærmest være stemt for en begrændset Offentlighed. — Det Forslag, der blev om-
talt af en æret Taler (E. Hage), at man skulde bruge Electricitet, kunde tiltale mig, men jeg vover ikke at modsætte mig Lovforslaget af Hensyn dertil, medmindre den høitærede Justitsminister skulde erklære, at han deler den Overbevisning. Man har yttret Betænkelse med Hensyn til Faldøxe; men lad os dog erindre, at den har været brugt nu i snart et Aarhundrede i et Land, hvori der er stor praktisk Sands, et Land, der behøvs af mange Millioner Mennesker, et Land, hvor man ganske vist vilde være kommen bort derfra, hvis den ikke havde været hensigtsmæssig. Der kræves Dvælselse til al Ting. Der er ingen Ting i Verden, hvor man ikke, naar man skal gjøre en Ting første Gang, kan gjøre den paa en urigtig Maade. Nu, Dvælselse i at hugge Hovedet af er ikke saa stor her i Landet, at nogen Færdighed kan opnaas. Vi maa jo da ogsaa gaa ud fra, at der dog altid er noget Uhyggeligt ved saaledes at skulle berøve et Medmenneske

Livet. Seg anser derfor det, at Halsbugningen bliver noget Mechanisk for et overordentligt Fremstribt. Seg ser i det, at en stor Nation i 100 Aar har brugt Faldøxen i utallige Tilfælde, en Garanti for, at den er hensigtsmæssig. — Seg vil altsaa ønske, at dette lille Lovforslag vil gaa igjennem som af Mindretallet foreslaet, og at saa Flertallet, derjom det ikke skulde blive stødt, vilde indbringe det nye Tillægsforslag; saa kunde man under dets Behandling forhandle, hvorvidt det kunde være onskeligt at have begrændset Offentlighed.

Ordføreren (Klein): Naar jeg tillader mig nu igjen at tage Ordet, er det, fordi det forekommer mig, at Forhandlingerne om denne Lov igaar have bragt Sagen ind paa et Spor, hvor jeg tilstaar, det har overrasket mig noget at se den bragt i. Seg gif ud fra, at der i Folkethinget var en almindelig Erkjendelse tilstede om, at det var rigtig, ja, paatrængende nødvendigt, at foretage en Forandring med Hensyn til den Maade, hvorpaa Henrettelser skulde ske. Da for omtrent 4 Maaneder siden den høitærede Justitsminister indbragte til Forhandling her i Thinget det Lovforslag, hvorom der nu er Tale, da var, det tror jeg at turde sige med fuldstændig Sikkerhed, den høitærede Minister i fuldkommen Overensstemmelse med en ganske almindelig Mening ikke blot paa Rigsdagen, men ogsaa udenfor Rigsdagen, om, at det var nødvendigt at gjøre Noget i den omhandlede Henseende, og den Følelse, som da raadede navnlig i Folkethinget, var da vistnok den, at man havde endog Betænkelse ved at underkaste Sagen Overveelse i et Udvalg, for saa vidt som man frygtede for, at Sagen paa denne Maade muligvis ikke skulde blive tilendebragt saa betimelig, at man kunde have Forandringen vedtagen, inden der muligvis kunde blive Spørgsmaal om Eksekution. Nu er der siden den Tid gaaet 3 til 4 Maaneder, og nu har der lydt Røster, som gif i den Retning, at det var et Spørgsmaal, om det Hele er betimeligt, om ikke Sagen trængte til en moden Overveelse, om man ikke skulde lade den hvile til næste Gang. Man har opkastet Spørgsmaal ikke blot om, i hvilken Grad Offentligheden fremdeles skulde bibeholdes, hvorledes Offentligheden nærmere skulde ordnes og reguleres, men man har endog rejst Spørgsmaal, om det dog ikke kunde være ligesaa godt at lade det blive ved Haandøxe istedetfor ved Faldøxe. Seg kan ikke tilbageholde her at gjøre den Bemærkning, at, hvis der — hvad jeg ganske vist haaber ikke vil blive Tilfældet — skulde indtræffe, at der, inden Rigsdagen kommer